

F.B. Skuespilleren Johan Hauge

18/12
43
Som svar på vår enquete har skuespilleren Johan Hauge sendt oss følgende innlegg:

De spør hvorfor jeg er medlem av NS?

Da Norge — etter en tapt krig — den 25. september 1940 igjen fikk egen regjering under Vidkun Quislings ledelse, avga seierherren og den virkelige makt-haver Tyskland den erklæring, at vilkåret og betingelsen for at landet kan vinne sin frihet og selvstendighet igjen er folkets oppslutning om Nasjonal Samling. For meg var det da like selvfølgelig, å melde meg inn, som det er selvfølgelig, at jeg er nordmann. Når Nasjonal Samlings program — gjennom førerskap og fagstyre — setter folkefelleskapets ide som dominus i statsledelsen, da er også dette for meg like så slående riktig og selvfølgelig, som at jeg selv naturnødvendig tilhører og er en del av det norske folk.

Johan Hauge.

Den sveitsiske regjering går til aksjon mot kommunistene.

Bern 24. novbr.

(NTB) Offisielt meddeles:

Under sitt møte i går besluttet forbundsregjeringen å innlede rettsforhandlinger mot flere unge sosialdemokrater i Luzern på grunn av kommunistisk og revolusjonær virksomhet. På grunnlag av de undersøkelser som hittil er foretatt kan meddeles at en gruppe unge menn under ledelse av den forbudte kommunistiske organisasjon «Sosialistisk Ungdom» bl. a. har forberedt en revolusjon i Luzern. Det var meningen å arrestere medlemmene av den øverste myndighet og besette de offentlige bygninger og bedrifter ved overfall.

De anklagede vil også bli dømt for å ha ropt militære hemmeligheter og ha stjålet viktige papirer.

Fredrikstad Blad og Folden

Når barnemordere hyldes som helter.

Krigen har riktignok vart i over 4 år, men de fleste er sikkert i stand til å huske så langt tilbake som til fredstid, til den tid da mann stod mot mann og parti mot parti. Partipolitikken hadde sin gyldne tidsalder, og den ufred som ikke hersket landene imellom, klarte landene å skape hver for seg. Alles kamp mot alle, var parolen. Bare etpar autoritære stater med myndige førere maktet å opprettholde den indre ro og orden. Dece-niers strid og splid hadde til slutt overtudet disse folk om de spilte krefters kamp. De forstod at det bare fantes én veg som førte til redning, og det var enighet innad.

Når det i denne tid — fredstiden — ble begått et mord, ble morderen eller morderne stempet som farlige forbrytere. Øv-righeten så det i samfunnets in-teresse at slike barbarer ble sik-ret. Årelange tukthusstraffer ventet den som på denne måten satte seg opp mot loven. Overfor forbrytere som forgrep seg på mindreårige, reagerte folke-opinionen særdeles kraftig — uansett meninger ellers. Det hendte ikke sjelden i slike til-feller at politiet måtte forsterke vaktholdet, forat ikke voldsfor-bryteren skulde bli lynchet av en rasende folkemengde.

I dag raser krigen på femte året. I over 4 år har hele den siviliserte verden vært vitne til den ene voldsforbrytelse etter verre enn den annen. Mennesker som ikke vilde annet enn å levé sitt eget liv og skjøtte sin dont, er blitt offer for bolsjevikiske me-

toder, godt krydret med anglo-amerikanske gangsterstreker. Nær sagt hele det europeiske fastland har fått føle gangster-overfallene på kroppen. I Tysk-land er tusener på tusener av uskyldige barn, kvinner og ol-dinger brent til døde av fosfor-lasten fra anglo-amerikanske bombefly. Av 22 213 polske barn under tre år som sammen med 40 000 andre ble ført over den polsk-russiske grense til Stalins beskyttelse, er bare 100 — hundre — barn i live.

En skulde tro at alle siviliser-te mennesker — uansett polit-isk oppfatning — vilde føle av-sky og harme over slike hand-linger. Men hva opplever man i stedet? Jo, det kristne «demo-kрати» med erkebisp Temple og Spellmann i spissen ligger på kne i kirkene og priser Gud for-di hans vilje skjer. I Russlands kirker er dyrene sluppet løs. I Englands og Amerikas katedra-ler blir gangsterne hyldet. Her heime saboterer demokratiets utvalgte presteskap for å tekkes sine helgener Trygve Lie, Karl Evang og Arnulf Øverland.

Stort lenger kan vel ikke hå-nen mot de oppriktig troende drives. Vårherre har lenge vært et taust vitne til den sviende spott som har vært drevet i hans navn. Men alle kan være forvisset om at den dagen kom-mer da Hans vilje virkelig skjer, da barnemordernes, kirkeskjen-dernes og gudsbespotternes me-ritter blir gitt en streng og rett-ferdig bedømmelse. Under Hans søkelys vil ingen kunne unndra seg straffansvaret.

400,000 polske barns grufulle skjebne.

Engelsk katolsk tidsskrift bringer opplysninger.

Bern 12. desbr.

(NTB) Om lag 400 000 av de pol-ske barna som bolsjevikene deporter-te til det indre av Sovjet-Samveldet etter krigen mot Polen, er allerede emkommet, skriver det engelske ka-tolske tidsskrift «Katholic Times» på grunnlag av en beretning fra den polske biskop Gawlina. I Sovjet-Samveldet fikk ikke barna leve sam-men med sine foreldre, og de fikk hverken pleie eller tilsyn.

Av de 22 213 polske barn under tre år som i sin tid ble evakuert fra Sovjet-Samveldet til Det midtre Østen, har man bare klart å redde livet på 100, heter det videre. Da barna kom til den iranske grensen var de i en så hjerteskjærende elen-dig forfatning at selv de mest hard-nakkede blant dem som så disse bar-netransportene ble rørt til tårer. I Teheran måtte man anlegge en ny kirkegård for de små polske barn.

F.B. /3 - 11 - 42